

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 41C/204/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114214343
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kudlovská
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2016:7114214343.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Zuzanou Kudlovskou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: L. C., D.. XX.X.XXXX, N. S. G., B. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, so sídlom v Prešove, Nám. Legionárov 5, IČO: 42343828, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, IČO: 35561734, o zaplatenie 1.018,24 € s prísl., takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej **p r i z n á v a** náhradu trov konania vo 138,90 €, ktoré je povinný žalobca zaplatiť na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane žalovaného JUDr. Monika Marjanovič, advokátka, so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, IČO: 35561734, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 9.6.2014 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 1.018,24 €, spolu s príslušenstvom do zaplatenia z titulu neuhrádzania splátok úveru včas. Návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca a žalovaný uzavreli dňa 27.6.2008 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytla Slovenská sporiteľňa odporcovi peňažné prostriedky a žalovaný sa zaviazal úver splácať v mesačných splátkach, avšak žalovaný svoje povinnosti splácať úver nesplnil. Žalobca si v konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20.6.2010 do 20.09.2013 v počte 37 a celkovej výške 1.018,24 €.

Žalovaný prevzal návrh aj s uznesením z 29.7.2014 dňa 8.8.2014, ale až do nariadenia pojednávania vo veci sa k návrhu nevyjadril.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi predloženými do spisu, vyjadrením žalobcu, žalovaného, i vedľajšieho účastníka na strane žalovaného a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9.2012 uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému.

Postupca a žalovaný uzavreli dňa 27.6.2008 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, zmysle ktorej poskytol postupca žalovanému úver vo výške 30.000,- Sk (995,81 €), so stanovenou výškou splátok

27,52 € (829,- Sk) so splatnosťou prvej splátky dňa 20.7.2008 a konečnou splatnosťou úveru dňa 20.6.2013, RPMN 25,65 %, priemerná hodnota RPMN 70,61 %.

Žalovaný neplnil splátky úveru v stanovených termínoch, čím porušil povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere.

Oznámením o postúpení pohľadávky z 16.10.2012 postupca oznámil žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 27.9.2012 postúpil pohľadávku voči žalovanému vo výške 2.026,59 € s prísl. na žalobcu.

Žalobca na základe Výzvy k úhrade z 16.10.2012 oznámil žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru k 16.12.2012 a požiadal ho o úhradu dlžnej čiastky vo výške 2.183,70 € najneskôr do 31.10.2012.

Pokusom o zmier zo dňa 9.5.2014 vyzval žalobca žalovaného na úhradu dlžnej sumy 2.153,40 €. , avšak odporca na pokus o zmier nereagoval.

Žalobca súdu nepredložil žiadny dôkaz o tom, že Oznámenie o postúpení pohľadávky z 16.10.2012, Výzva k úhrade z 16.10.2012 a Pokus o zmier z 9.5.2014 boli žalovanému doručované / a doručené/.

Do konania vstúpil dňa 22.9.2014 vedľajší účastník na strane žalovaného Združenie - Pomoc a ochrana spotrebiteľa „POS“, so sídlom v Prešove, Nám. Legionárov 5, IČO: 42343828, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, IČO: 35561734, ktorý sa k návrhu vyjadril podaním doručeným súdu 28.10.2014. Poukázal predovšetkým na to, že žalobca 4.11.2014 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, nie Slovenská sporiteľňa a.s., teda postupca. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru žalobcom, ktorý nie je držiteľom bankového povolenia v zmysle zákona o bankách (na poskytovanie a správu nezospoplatnených úverov), považuje za nekalú obchodnú prax, pretože žalobca nemôže spravovať takzvaný živý úver, ani vyhlasovať jeho mimoriadnu splatnosť. Preto vzniesol námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože na žalobcu bol postúpený živý úver, čo nie je možné. Predmetom postúpenia z banky na nebankovku môžu byť iba splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Zároveň musí byť splnená podmienka, že banka vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku, s ktorým bol v omeškaní nepretržite 90 dní (v zmysle § 95 ods. 8 zák. o bankách). Ku dňu postúpenia pohľadávky k 27.9.2012 dlh vo výške 2.026,59 € nemohol existovať, pretože takáto pohľadávka predstavuje celú skapitalizovanú sumu z celkového úveru, ktorý mal trvať do roku 2013. Právny predchodca žalobcu úver skapitalizoval bez toho, aby úverový vzťah akýmkoľvek spôsobom ukončil a následne túto sumu postúpil na žalobcu. Bol by postupca oprávnený postúpiť na žalobcu aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, ale musel by úverový vzťah lege artis ukončiť (vyhlásiť mimoriadnu splatnosť) a takto sa dopracovať k sume 2.026,59 €, a následne postúpiť aj osobe, ktorá nie je bankou. Keďže k tomuto nedošlo, nemohol žalobca platne nadobudnúť pohľadávku voči žalovanému. Taktiež konanie právneho predchodcu žalobcu nie je v súlade s dobrými mravmi, pretože ak žalovaný úver nesplácal, mal úverový vzťah ukončiť, avšak neurobil tak z dôvodu, že dochádzalo v dôsledku nesplácania úveru ku akumulovaniu pohľadávky o rôzne ďalšie poplatky a úroky.

V dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhol žalobu zamietnuť a priznať vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

Právny zástupca žalobcu namietal vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do konania, ale súd uznesením č. k. 41C/204/2014-66 z 4.12.2015 pripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do konania.

Vedľajší účastník na strane žalovaného v podaní doručenom súdu 21.4.2016 doplnil svoje predchádzajúce vyjadrenie v tom zmysle, že poukázal na právoplatné rozsudky okresných a krajských súdov, ktoré v obdobných veciach žaloby zamietli práve pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu - OS Trnava - sp. zn. 10C/39/2013, OS Bardejov sp. zn. 1C/105/2013, KS v Bratislave sp. zn. 6Co/58/2016 z 21.3.2016, ktorým bol potvrdený rozsudok OS Bratislava V sp. zn. 10C/73/2012 z 16.9.2015, rozsudok KS v Prešove z 11.3.2015, ktorým potvrdil rozsudok OS Prešov z 7.5.2014 sp. zn. 8C/156/2012.

K námietkam vedľajšieho účastníka na strane žalovaného zaujal stanovisko žalobca v tom zmysle, že trvá na tom, že je vo veci je vecne aktívne legitimovaný, a že nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázal na ust. 89 ods. 1 Zákona o bankách a uviedol, že vo všeobecných obchodných podmienkach pod bodom 19 bolo dohodnuté, že klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka zniesla s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu. Ustanovenie alebo právo na postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu plne korešponduje s oprávnením postúpiť pohľadávku podľa Občianskeho zákonníka, kde sa taktiež nevyžaduje predchádzajúca písomná výzva. Čo sa týka porušenia § 39 Občianskeho zákonníka, poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky 2ÚS 87/04, kde Ústavný súd výslovne uviedol, že určitý právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom v prípade, ak aj z teologického výkladu môžeme takýto rozpor so zákonom vyvodiť. Teologický výklad je vlastne z dôvodovej správy, kde sa skúma úmysel zákonodarcu a pri skúmaní úmyslu zákonodarcu v § 92 ods. 8 nevyplýva, že by zákonodarca mal v úmysle zakázať bankám postúpenie pohľadávok, tak ako je to v tomto prípade na navrhovateľa. Taktiež poukázal na komentár k Občianskemu zákonníka autor Imrich Fekete z roku 2007, kde autor uvádza, že právny úkon odporuje zákonu, len ak je v rozpore s kogentným ustanovením príslušného zákona. § 92 ods. 8 nie je kogentným ustanovením Občianskemu zákonníku z roku 2009. Ust. § 92 ods. 8 podľa názoru žalobcu, nechráni žiadnu hodnotu, ktorá by prevážila automómiu vôle zmluvných strán, a to právneho predchodcu žalobcu a samotného žalobcu vyjadrené v Zmluve o postúpení pohľadávky, a preto aj z tohto dôvodu, nie je možné považovať Zmluvu o postúpení pohľadávky za neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom. Ďalej uviedol, že v súlade s princípom ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere, konal v dobrej viere, a ani pri vynaložení odbornej starostlivosti nemohol zistiť skutočnosti, že došlo k pochybeniu, prípadnému pochybeniu ustanovení Zákona o bankách.

Ďalej poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 4.5.2015, kde žalobca uvádza že v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., proti odporcovi: L. C. o zaplatenie 1.018,24 € s prísl., navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu odporcu o postúpení pohľadávky s podacím hárkom, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Poukázal na rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013 .

Žalobca je toho názoru, že aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Navrhol, aby súd vykladal vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor, a to, že porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, alebo k sankciám, predpokladaným Zákonom o bankách. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB.

Žalobca uviedol, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní podobu 1164 dní, teda súčet všetkých omeškaní odporcu so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie odporcu v I. rade trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že právny predchodca navrhovateľa by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB(a teda by neporušil bankové tajomstvo)aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu odporcom nezasielal. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.03.2015, sp. zn. 12C/63/2014. Ak by aj žalobca pripustil, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, tak zo znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Žalobca poukázal na gramatický výklad nielen prvej, ale aj druhej vety tohto ustanovenia, kde je zrejmé, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy - pojem peňažný záväzok ako celok a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok stým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejmé, že k v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia.

Predmetné ustanovenie je teda potrebné vykladať tak, že pokiaľ je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu celej výške peňažného záväzku, nie len časť, s ktorou je dlžník v omeškaní. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Uvedený názor je zrejmý aj zo samotného logického znenia daného ustanovenia, inak by nebolo formulované v tom zmysle, že ak je klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, ale bolo by formulované v tom zmysle, že časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva.

Žalobca napriek vyššie uvedenému v tejto súvislosti poukázal na Výzvu zo dňa 19.6.2009, ktorou v konaní preukázal, že právny predchodca žalobcu splnil všetky povinnosti, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, teda že žalovaný bol v mene banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

Výzvou z 19.6.2009, ktorú predložil súdu žalobca na pojednávaní, právny predchodca žalobcu vyzval na zaplatenie sumy 83,78 € s prísl., s ktorou bol žalovaný v omeškaní k 31.5.2009.

Žalovaný na pojednávaní uviedol, že je si vedomý svojho dlhu voči žalobcovi, ktorý je ochotný splatiť, avšak iba v splátkach po 20 € mesačne, nakoľko finančná situácia mu nedovoľuje splácať vo vyšších splátkach.

Podľa § 497 Obch. zákonníka (účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obch. zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 1, 2 Obch. zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obch. zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa § 506 Obch. zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 2 písm. a) a b), cit. zákona, na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

Podľa § 3 ods. 1,2, cit. zákona, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; 3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. 4). Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa ust. § 524 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa ust. § 525 Obč. zák., postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

Podľa ust. § 526 Obč. zák., postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva

Súd vzťah zo zmluvy o úvere medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský. Právny predchodca navrhovateľa konal pri uzatváraní Zmluvy o úvere v rámci svojej podnikateľskej činnosti, pričom odporca ako spotrebiteľ nekonal v rámci predmetu podnikateľskej činnosti.

Súd však pri rozhodovaní o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy najprv musel vyriešiť otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Za zásadné rozhodnutie v tomto smere považoval uznesenie KS v Bratislave sp zn. 6Co/203/2015-394 z 19.5.2015 vo veci aktívnej legitímácie a postúpenia pohľadávky SLSP, a.s. Advokátskej kancelárii, s.r.o.. Podľa tohto rozhodnutia banka nezákonne postúpila pohľadávku zo spotrebiteľského úveru nebankovému subjektu z dôvodu, že správu úveru môže vykonávať iba banka. Zmluvy o postúpení je preto neplatná podľa §39 OZ a žiaden iný subjekt nebol aktívne legitimovaný podať žalobu na spotrebiteľa ani vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

Predmetný splátkový úver vo výške 30.000,- Sk (995,82 €) poskytla žalovanému Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 27.6.2008. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20.6.2013. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávok z 27.9.2012. Z čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Slovenská sporiteľňa, a. s., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a. s., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku teda postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejmá z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila Slovenská sporiteľňa a.s., vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 16.10.2012. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,40 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods.

7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou z 27.9.2012 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 27.9.2012 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Navyše je otáznosť, či žalobca je subjektom oprávneným poskytovať úvery a či ich môže vo vlastnej réžii aj spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to je otáznosť, či žalobca má vôbec oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru, keďže túto skutočnosť nepreukázal. Navyše ani doručenie listín - Oznámenie o postúpení pohľadávky z 16.10.2012, Výzva k úhrade z 16.10.2012 a Pokus o zmier z 9.5.2014 žalobca v priebehu konania nepreukázal. Aj keď tvrdil žalobca, že predložil podací hárok v priebehu konania, a to v podaní z 4.5.2015, takéto podanie sa v predmetnom spise nenachádza a súdu teda žiaden podací hárok nebol predložený. Súdu teda nemal za preukázané doručenie týchto listín žalovanému. Navyše výzva, ktorú predložil žalobca na pojednávaní a ktorá ma preukazovať to, že žalovaný bol vyzvaný právnym predchodcom žalobcu na zaplatenie sumy, s ktorou bol v omeškaní, je z 19.6.2009, kedy bol v omeškaní žalovaný ku dňu 31.5.2009 so sumou vo výške 83.78 €, ktorá zjavne nezodpovedá sume, ktorú si uplatnil žalobca v návrhu a tiež nárok z tejto výzvy už bol v čase podania návrhu aj premlčaný. Súdu preto dospel k záveru, že žalobca nemá v predmetom spore aktívnu vecnú legitímáciu a preto návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Nakoľko žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný tak, že žalobca je povinný nahradiť mu trovy konania. Nakoľko však žalovanému žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného vznikli trovy konanie vo výške, 138,90€ za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava a vyjadrenie k veci, á 61,41 € + 2x režijný paušál 8,04 €, ktoré mu súd priznal v súlade s vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., ktoré je povinný žalobca zaplatiť na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice I v 3 písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ust. § 205 ods.2 odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 251 ods. 1 O. s. p. ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.